

DNS

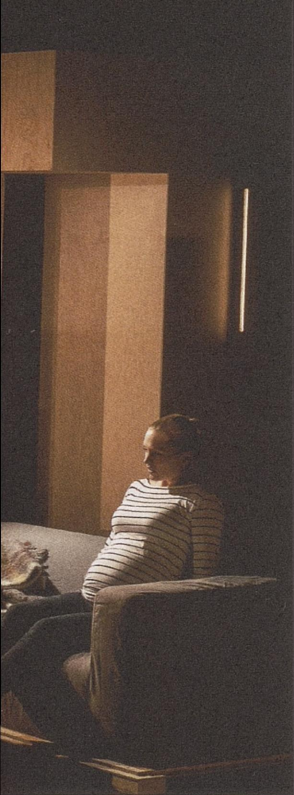

STORT

OG STYGT

AV OLAUG NILSSEN

Kjære publikum!

Det er viktig for Den Nationale Scene å lyfte fram dei største talentane frå Vestlandet. Olaug Nilssen er husdramatikar på DNS og ein av våre mest spanande samtidsforteljarar. Det er difor med stor glede vi lagar vår eigen versjon av «Stort og stygt». Med varme og innsikt skildrar Olaug Nilsen alle forventningane og krava til det å få barn. Vi kjenner oss alle godt igjen i alle dei situasjonane som Olaug skriv om. Det er mange krav og ynsker knytt til det å verte mor eller far til et nytt menneske.

Vi har alle våre egne tankar om kva barneoppseiing er og bør vere, men kva hender når eit barn ikkje er heilt som alle andre? Vi vil jo alle vere så vellukka og det er ikkje alltid vi har lyst å syne verda korleis livet og dagane som foreldre eigentleg kan vere.

«Stort og Stygt» hadde urpremiere på det Norske Teatret, og har ikkje blitt satt opp ved andre teatre. Men for å skape nye klassikarar er det vesentleg for ein dramatiker å bli tolka av nye instruktørar og nye auge.

Alan Lucien Øyen er eit unikt talent i det norske scenekunstlandskapet, og med «Stort og Stygt» skapar han og det kunstnarlege teamet hans for fyrste gong ei heil framsyning på DNS.

Velkomen i teatret!

Agnete G. Haaland
Teatersjef

Å møte blikket

Ingenting er vakrere og mere komplisert enn det å møte noens blikk. Med blikket forteller vi alt. Vi avslører og tilslører oss selv, vi anerkjenner og fordømmer.

Verden er blitt et utstillingsvindu hvor døren til leiligheten alltid står på gløtt. Vi kikker inn, vi ser - men vi møter ikke blikket.

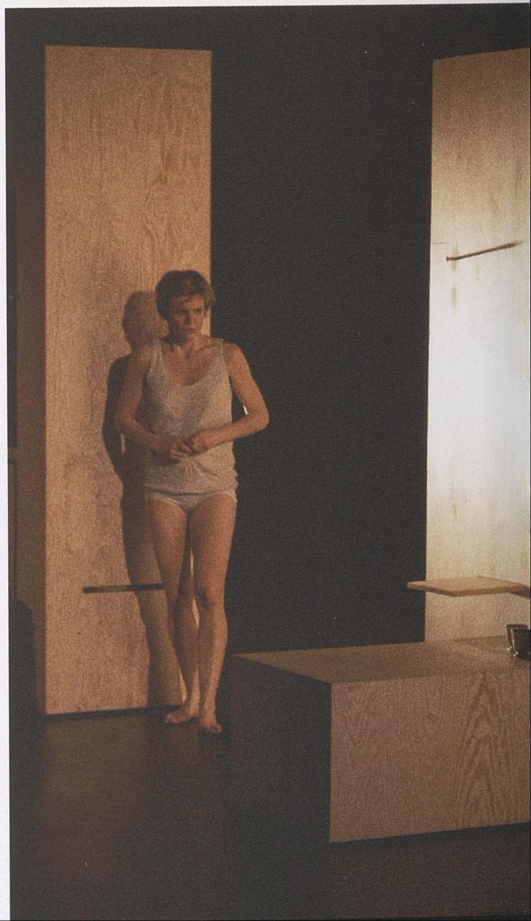
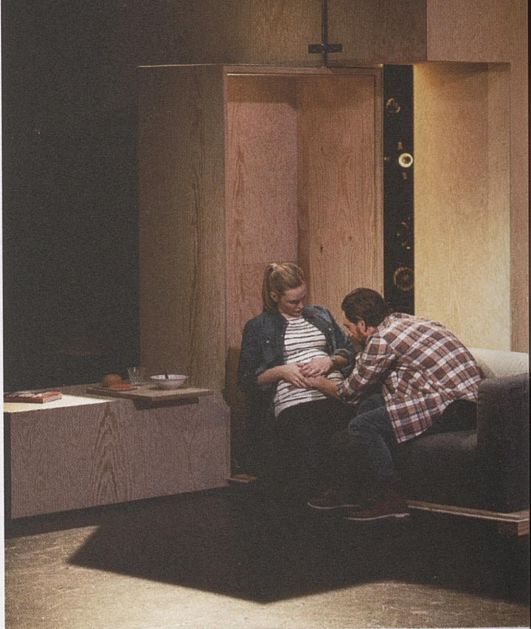
I Olaug Nilssens generøse tekst står døren til leilighetene åpen. Hun forteller om våre forventninger, om det vi tror vi vet, om hvordan det kommer til å bli, hvordan det burde være - med magen som vokser, med den lille vennen som skriker i natten.

Nilssens såre, sammensatte dreiebok er samtidig en fysisk fortelling. Om motstand. Den man møter hjemme, i samboeren, i naboen i trappeoppgangen, på veien gjennom helsevesenet - når man ikke blir sett av alle dem som burde se. Det er en verden som slår sprekker og er tung å manøvrere, akslingspunktet er antagelsene.

For veggene inn til naboen er tynne, og natten gjør dem tynnere. Antagelsene og forventningene vokser inni oss i mørket, mens skritthøyden i trappen blir større og større, det blir tyngre og tyngre å komme hjem fra jobb - å gå forbi hverandre - å møte blikket.

Den lille vennen som ligger i trappeoppgangen vår møter aldri blikket. Det er kanskje det vondeste av alt. Men han er der - og han skal ingen steder gå. Han skal være her i trappeoppgangen - sammen med oss alle. Døren til leiligheten står åpen nå.

Alan Lucien Øyen, regissør

Voggesong for ein bytting

Diktet "Voggesong for ein bytting" av Halldis Moren Vesaas kom til meg første gong på ungdomsskulen, i ein norsktime. Sidan kom det tilbake i norskundervisninga på vidaregåande skule. Eg skreiv til og med ei oppgåve om det, der eg forklarte rytmebrotet i første linje av andre strofe med at det her låg det eit smertepunkt i diktet. Der første strofe startar med "Bysse, bysse stort, stygt barn", startar andre strofe med "Du er ikkje barnet mitt". Voggesongen går i stykker når den byssande mora ikkje lenger vedkjenner seg barnet som sitt.

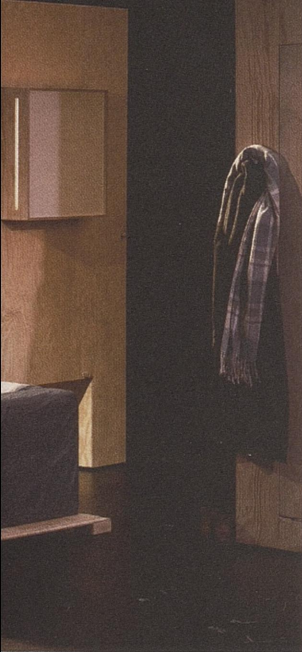
Som gymnaselev gjorde eg også greie for myten om byttingen. Huldrer og troll fekk aldri snille barn, dei fekk skrikarungar som dei ikkje klarte å ta vare på, og for å sleppe, stal dei snille menneskebarn og la att sine egne troll i barnesengene.

Som vaksen og mor tenkjer eg at denne myten opnar for mange måtar å tolke foreldres forhold til "vanskelege barn". Dette er noko av det eg har forsøkt å tematisere i Stort og stygt. Tittelen er henta frå første linje av diktet, men i staden for å brutalt peike på barnet i stykket, peikar den på det kontrastfylte i å vere foreldre, særleg i småbarnsfasen. Det er kjærleik, men det er også avmakt. Det er lett, men det er også vanskeleg. Det er stort, men det er også stygt.

Diktet "Voggesong for ein bytting" avsluttar med forsoning mellom mor og barn. I verda er slutten ofte open. Men vi strekker oss alle etter Halldis Moren Vesaas sine varmande ord.

Olaug Nilssen, dramatikar

***Bysse bytting stor og stygg
-sjå ikkje såleis på meg.
Eg skal ikkje slå deg, ver du trygg,
og ingen skal ta deg frå meg.
Den andre er kvarmanns gull der han er,
men du, du er hata av alle her,
så trengst det da visst at eg har deg kjær.
- No trur eg du endeleg sovnar...***

STORT og STYGT

av Olaug Nilssen

Regissør: Alan Lucien Øyen

Scenograf: Åsmund Færavaag

Kostymedesignar: Stine Sjøgren

Lysdesignar: Martin Flack

Dramaturg: Vera Krohn-Svaleng

Med:

Arve: Marianne Nielsen

Maria: Reny Gaassand Folgerø

Sverre: Tormod Løveld

Ole: Kristoffer Sagmo Aalberg

Silje: Malin Soli

Teaterforlag: Songbird AS

Inspisient: Bjørn Isaksen

Lydtekniker: Tor Andre Kalvenes

Maskør: John Einar Hagen

Rekvisitør: Cathrine Hopstock og Magnus Holm

Sufflør: Nina Agnethe Kopperdal

Musikk av bl.a. Clem Leek, Kim Hiortøy, Otto Totland

og Clint Mansell, redigert av Alan Lucien Øyen

Førestillinga varer i ca. 1 time og 55 minuttar, ingen pause. Dekor og kostyme er produsert på Den Nationale Scenes verkstader. Det er ikkje tillat å fotografera, filma eller gjera lyd opptak under førestillinga.

Premiere i Teaterkjelleren 21. januar 2017

OLAUG NILSSEN debuterte med romanen «Innestengt i udyr» i 1998. Andre bøker frå forfattaren er: «Vi har så korte armar» (2002), og særleg kjend er Nilssen for romanen «Få meg på, for faen» (2005) som òg er filmatisert. Nilssen har skrivne barneboka «Ronnys rumpe» (2004), og essaysamlinga «Hybrideleg sjølvgransking» (2005). I 2009 kom boka «Nesten frelst av Sigvart Dagsland», og intervjuboka «Kjøkkenbenk realisme. Ærlege historier om tidsklemma» i 2012. I 2006 debuterte Nilssen som dramatiker med stykket «Skyfri himmel» på Rogaland teater. Framføringa er bygd opp kring songar av Bjørn Eidsvåg. Også romanen «Få meg på, for faen» er dramatisert og blei spela for første gong på Det norske teater i 2007.

ALAN LUCIEN ØYEN er regissør, koreograf og forfattar. Han er kunstnarisk leiar for sitt eige ensemble winter guests, og har skrivne, produsert og turnert med førestillingar på engelsk i over 20 land, støtta av Norsk Kulturråd. Øyen har vunne ei rekke prisar, både for koreografi og regi. Seinast for den seks timar lange oppsetjinga «Coelacanth» (Festspela/DNS 2013). I tillegg til Heddapris for beste scenetekst, (med medforfatter Andrew Wale), blei førestillinga nominert i heile fire kategoriar, blant anna beste oppsetjing og beste regi. Øyen er huskoreograf ved Den Norske Opera og Ballett, og tar imot bestillingsverk som koreograf og sceneinstruktør i både inn- og utland. Han er ettertrakta og står bak ikkje mindre enn fem premierar denne sesongen. Våren 2017 sett han opp Lars Noréns "Som Lauven i Vallombrosa" på Det Norske Teater i Oslo.

ÅSMUND FÆRAVAAG er utdanna scenograf, i Italia og busett på Nesodden. Driv føretaket Closenorthproject i gråsona mellom kunst, arkitektur og møbeldesign. Han var utøvenda scenograf/Naked Cowboy på scena i den ettekvart så legendariske «America, Visions of Love», frå 2009, i tillegg til

«Fiction» på Carte Blanche i 2012. Færavaag hadde scenografi og produserte rekvisittar til den fem timar lange teaterførestellinga «Coelacanth», vist på DNS i 2013. Han har vore scenograf på Øyens hovudsceneproduksjon «Petrusjka», frå 2013, og for «Timelapse», frå 2015, på DNO, I tillegg til den nyleg spela «America, Ep.2-Psych-patriot», frå 2016, på Dansens Hus, og «Simulacrum», frå 2016, på DNO i Oslo.

MARTIN FLACK er ein video- og lysdesignar busett i Bergen. Han har jobba med Alan L. Øyen sidan 2004 og er ein del av Øyen sitt scenekunstkompani winter guests.

Tidligere produksjonar med winter guests inkluderer Bird in Magic Rain with Tears (scenografi/videodesign, 2011), Lilly & George (videodesign, 2012), Sinnerman (lysdesign, 2014), Jingle Horse! (scenografi, 2015) og Simulacrum (lysdesign, 2016). Utanfor winter guests har Martin samarbeida med Øyen om Fiction (videodesign, Carte Blanche, 2012), if we shadows have offended (lysdesign, GöteborgsOperan, 2015), Back to the Future (lysdesign, Den Norske Opera & Ballett, 2015) og Kodak (lysdesign, Göteborgs Operan, 2016).

STINE SJØGREN er kostymedesignar. Ho har ein Master of Fine Arts i kostymedesign og scenografi frå Northwestern University i Chicago, i tillegg til utdanning i design frå motefagskulen ESMOD i Oslo. Ho har skapt kostyme og scenografi for alt frå teater, musikal til opera og dans. Sidan 2008 har ho vore leiari for systua på Den Norske Opera og Ballet, og har designa kostyme for fleire mindre og større ballettar der. Frå små, moderne danseframvisningar av Jo Strømgren og Kaloyan Boyadjiev, til fulle hovudsceneproduksjonar som «Petrusjka» av Alan Lucien Øyen. Stine har jobba tett med Alan Lucien Øyen og vore tilknytt kompaniet hans Winterguest sidan 2009.

På scena

Arve:
Marianne Nielsen

Ole:
Kristoffer Sagmo Aalberg

Maria:
Remy Gaassand Folgerø

Sverre:
Tormod Lovold

Silje:
Malin Soli

Les meir om skodespelarane på dns.no

Det kunstnariske teamet.

AS Den Nationale Scene, 5803 Bergen, Tlf.: 55 54 97 00 | Billetter: 55 60 70 80 | www.dns.no
Ansvarleg utgjevar: Agnete G. Haaland | Scenefoto: Odd Mehus / Martin Flack
Portrettfoto: Magnus Skrede | Trykk: Bodoni | Program nr. 1 – 2017

OBOS

DNB

Scandic

NEPTUN